

Slovo otce biskupa Vojtěcha kněžím při příležitosti Světového dne nemocných – 11.2.2003

Milí bratři,

v únoru si církev připomíná mimo jiné Světový den nemocných. Většina z nás dobře ví, jaké to je, když člověk ochuraví. Někdy stačí i malý zdravotní problém rozhodit naše myšlenky a všechny plány. Oč hůř se prožívá nemoc vážná, dlouhodobá nebo dokonce nevyléčitelná.

Chtěl bych vás poprosit, abyste – a nejen v únoru – pamatovali ve svých modlitbách na nemocné a jejich víru, protože její ztrátou roste neschopnost vnímat spásný smysl bolesti i útěchu eschatologické naděje.

Nemocní bojují se zlem a jestli se nám podaří spojit jejich utrpení, samotu, opuštěnost a nepochopení s tím, co prožíval Ježíš, přijímají poslání, které může dát smysl a důležitost všemu, co prožívají. Nemocní potřebují společenství. Všechna trápení se zvládají lépe, když nejsme sami. My s nimi nemůžeme být stále, ale Pán Ježíš ano. My jim nemůžeme odpovědět na jejich otázku: Proč? Proč zrovna já? Ale můžeme jim poradit, co s tím mají dělat. Člověk sám od sebe nenachází smysl utrpení a smrti, ale když nás provází Pán Ježíš, může proměnit nemoc dokonce v pramen radosti a záruku vzkříšení.

Bratři, jak často svými bohorovnými odpověďmi na Proč? opakujeme s Jobovými přáteli jejich omyl, že každé utrpení je důsledkem provinění a jak často svou malou citlivostí vytváříme odstup mezi nemocným a Ježíšem, mužem plným bolesti a zkoušeným utrpením.

Těžko si „zvenku“ dokážeme představit, s čím nemocní bojují, jak prožívají bolesti nejen těla, ale často ještě víc bolest duše.

Když chodím s růžencem po zahradě biskupství, procházím v duchu i odděleními nemocnic, na které vidím – nemocnicí na Žlutém kopci, U Milosrdných bratří, U svaté Anny – ale i těch, které jsou daleko, a prosím za nemocné (i zdravotníky), aby přijímali svoji účast na Kristově velikonočním tajemství jako vítězství nad zlem, utrpením a smrtí, protože je to náš úkol.

A ještě bych chtěl přidat jednu osobní zkušenost. Znal jsem kněze, který při návštěvách nemocné prosil, aby se modlili a přijímali těžkosti nemoci s úmyslem, aby se ve farnosti zrodila nová duchovní povolání. Mohu dosvědčit, že během několika let došly právě tyto modlitby hojného naplnění.

Bolest, nemoc, stáří jsou strašáky naší doby. Bratři, my zdraví i nemocní kněží, máme být svědky, a průvodci k poznání skutečnosti, že je možné spojit lidské strádání s utrpením našeho Pána Ježíše Krista – a radovat se z tohoto poslání. Protože tím plnohodnotně pracujeme na přemožení zla, tedy na vykoupení.

Prosím, vyříd'te (podle možnosti a vhodnosti) každému nemocnému můj pozdrav a poděkování za věrné a trpělivé nesení kříže nemoci, za modlitby a oběti. Dík za vše, čím pomáhají proměňovat náš svět v Boží království, a tak se stávají důležitými pro životy bližních.

Pamatuji na ně nejen každodenními modlitbami, ale často i mší svatou.

Vám i všem nemocným žehná

váš bratr Vojtěch